



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac ex probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniæ Agrippinæ, 1714

Q. 11. Quid notandum sit circa denunciationem censuræ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42682

quirant, & idem habet *Pelsiz.* suprà n. 80. ubi n. 78. dixit, quòd quando non tantùm peccatum, sed & contumacia est notoria, etiam non prærequiratur monitio, addit autem n. 79. Prælatos regulares communiter non egere tali præmonitione. Videri possunt *Delb.* suprà & *Krim.* à n. 1712.

74. §. 3. Quamvis lex tulerit censuram ipso facto, nec prærequisita fuerit ulla monitio, prærequiritur tamen citatio censurati, ut paulo post dicitur. Nequit autem ferri excommunicatio et iudiciis etiam indubitatis, sed requiritur certa, plena & concludens probatio, *Fill. Sperell.* *Pignat.* tom. 9. conf. 11. n. 5.

75. Q. 11. Quid notandum sit circa denunciationem censuræ. R. §. 1. Denunciatio est executio & publicatio censuræ, facta ab eo, qui censuram tulit. *Cap. Cura.* 11. q. 3. *Cap. Peruenit.* 1. & *Cap. Populalis* §. *Verum*, *De appel.* *Cap. Parochianos*, & *Cap. Conquesti*, *De sent. excomm.* Hæc autem denunciatio intelligitur de censura lata in particularem personam à Judice post canonicam monitionem, *Krim.* à n. 1765.

76. §. 2. Ante denunciationem, v. g. excommunicationis incurse reus citari & audiri debet, aliàs denunciatio nulla est, *Clement. Sape*, *De verb. signif.* *Nav. Man. c.* 22. n. 10. & l. 5. *De sent. excomm.* conf. 20. n. 20. *Covarr. in Cap. Alma mater cõcl.* 2. *De cens. De Luca.* *De Benef.* d. 60. n. 7. *Mench. casu* 541. n. 7. & casu 543. n. 27. *Diana p.* 5. t. 9. R. 61. *Suar. Castrop. d.* 1. p. 9. n. 12. *Pl. l. 2. tit.* 29. f. 3. §. 3. *Dicast. d.* 2. n. 274. *Sperell. d.* 48. *Pignat. tom.* 9. conf. 49. & tom. 6. conf. 11. n. 48. & 68. Et si reus se correctum & submit-

ostendit ad n. 177
§. 3
execut
præreq
aliæ ta
vatio c
væ, in
non ob
quam
jure, n
declara
ad tale
fulas il
pena
va sent
clausu
tione
punctu
Dian. F
Sereniu
declara
cursæ
crimir
seatur
purgan
tiz per
habili
irregul
quia li
est inh
quam
nitiva
§. 4

ostendat, purgat contumaciam, nec procedi potest ad denunciationem censuræ, *Suar. Gibal. Krim.* n. 1770.

§. 3. Pœnæ medicinales, quæ secum ferunt executionem, & ipso facto incurruntur, non prærequirunt sententiam declaratoriam delicti: alie tamen pœnæ ecclesiasticæ, quales sunt privatio officiorum, privatio vocis activæ & passivæ, inhabilitas ad officia, confiscatio bonorum, non obligant ante sententiam declaratoriam, quamvis ferantur sub his clausulis: *ipso facto, ipso jure, nullâ Judicis expectatâ sententiâ, ante omnem declarationem*, nimis enim durum foret obligari ad tales pœnas in se exequendas. Itaque per clausulas illas tantum intelligitur, quod incurratur pœna sine alio ministerio Judicis, & absque nova sententia condemnatoria, & præterea talis clausula hoc operatur, ut postea secutâ declaratione criminis retrahantur pœnæ usque ad punctum commissi criminis, ut putant *Pasq. Dian. Pelliz. tr. 7. c. 1. n. 66.* Addunt *Less. Barb. Srenius, Krimer* n. 1929. per verba illa, *absque alia declaratione*, intelligi de declaratione pœnæ incursum, attamen requiri adhuc declarationem criminis commissi: ideoque etiam, ut quis censetur suspectus de hæresi & citari possit ad se purgandum, requiritur declaratio infordescens per annum. Si tamen imposta sit aliqua inhabilitas, quæ consurgit ex actione, uti est v. g. irregularitas, tum non requiritur declaratio, quia licet etiam sit pœna, principaliter tamen est inhabilitas, & lex potius declarat inhabilem quam puniat, ut proinde non sit propriè lex punitiva; licet ex ipsa sequatur aliqua pœna.

§. 4. Quamvis excommunicatio regulariter

Zz 4

fer

ferri non possit ab homine ob culpam præteritam, quia, ut incurratur, requiritur actualis contumacia, si tamen à Jure lata fuerit, & ab antecedenter contumace incurfa, potest ejus declaratio fieri etiam post delictum, uti plerique tenent cum *Suar.* & consentit *Sperell.* decis. 160. à n. 44. saltem tum, si ille, qui deliquit, non recedat ab audacia vel contumacia.

79. §. 5. Si certum sit aliquem incidisse in censuram, Judex potest eum declarare, sed non tenetur. Nominatim tamen excommunicatos, & manifestos Clerici percussores tenetur denunciare.

80. §. 6. Si Judex sciât Titium pro foro interno esse absolutum à censura, docent *Hemiq.* l. 7. de Indulg. c. 13. n. 2. & l. 14. De irreg. c. ult. n. 1. *Decius* cons. 139. n. 3. *Felin.* ad Cap. *His*, De accus. n. 7. non esse pro foro externo puniendum. Et quoad impedimentum Matrimonii, si fiat esse dispensatum, & nemo illud denunciavit, similiter locutus sum l. 6. p. 3. n. 872. cum *Suar.* l. 3. d. 15. à n. 13.

81. §. 7. Denunciatio fit publicè in ecclesiis, & postea in scriptis affigitur ad portas ecclesiarum cum expressione causæ. In solenni anathemate adhibentur plures ceremoniæ, de quibus dicitur l. 16. possuntque plura videri apud *Suar.* d. 3. l. 1.

82. §. 8. Circa denunciationem aliam censuræ, sive accusationem illius, qui commisit crimen, cui annexa est censura, videri potest *Delb.* c. 2. §. 17. & 18. qui contra alios docet sæpe esse obligationem denunciandi, quamvis crimen probare non possis, & quamvis lex prohibens fiat detur in præsumptione, quæ hinc & nunc ablatum quod præcipuè valet circa crimen hæresis & h.

milia bono publico fidei vel religionis opposita,
 Q. 12. Quid notandum sit de censura injusta. R. S.
 1. Censura ligat, quamvis sit injusta extrinsecè,
 id est, quando fertur ab eo quidem, qui habet
 jurisdictionem, & cum sufficiente causa & ser-
 vato essentiali ordine Juris, nihilominus fertur
 ex mala intentione, v. g. ex odio, vel modo ma-
 lo, ut si negligatur accidentaliter ordo Juris, qua-
 lis est, si non præmittatur trina monitio cum
 suis intervallis, S. Th. in suppl. q. 21. a. 4. O. Di-
 cast. d. 1. n. 323. Quomodo autem sententia cen-
 suræ saepe fit non tantum injusta sed etiam nulla,
 v. g. ob præcipitantiam Judicis, qui nec citatio-
 nem sufficientem nec debitum tempus defensio-
 nis reliquit, videri potest pluribus apud Pignat.
 tom. 6. conf. 30. Notabiles autem differentias
 inter sententiam censuræ nullam & injustam,
 late prosequitur ibidem conf. 19. à n. 37. & præ-
 cipue sunt, 1. quod allegans excommunicatio-
 nem esse nullam, audiatur, licet non petat abso-
 lutionem: allegans autem esse injustam, non au-
 ditur, nisi petita & præmissa saltem ad caute-
 lam absolutione. 2. Injustitia allegata habet
 tantum effectum devolutivum, non suspensi-
 vum: nullitas habet etiam suspensivum. Si ta-
 men Episcopus declaraverit aliquem esse excom-
 municatum, poterit à tali declaratione appella-
 re & appellationem prosequi, absque eo, quod
 prius petat absolutionem, quia non petitur liti-
 gium super justitia vel injustitia excommunica-
 tionis, sed solum super facto, eò quod neget de-
 dictum à se commissum, ob quod potuerit ferri
 excommunicatio, Pignat. suprà n. 47. & tom. 9.
 conf. 160. à n. 13.

§. 2. Si in foro externo tales afferantur pro- 84.
 ba-

Zz 5

or.
 lii
 six
 III